

VALAHOL KI VAN JELÖLVE A HELYED

Bódás János

Azért van síró, hogy vigasztald,
Az éhező, hogy teríts neki asztalt.
Azért van seb, hogy bekösse kezéd,
Vak, elhagyott azért van, hogy vezesd.
Azért van annyi árva, üldözött,
Hogy oltalmat nyerjen karjaid között.
Azért roskadnak mások lábai,
Hogy terhüket te segíts hordani.
Az irgalmat kínok fakasztják.
Mélység felett van csak magasság.
Hogyha más gyötrődik, szenved - azért van,
Hogy te befogadd szívedbe boldogan.
Megmutattad néha legalább,
Hogy lelked által enyhült, szépült a világ?
Vagy tán kezedtől támadt foltra folt
Ott is, ahol eddig minden tiszta volt?

Mi vagy?
Vigasztnak, írnak szántak,
Menedéknek, oszlopnak, szárnynak.
Valahol rég, siess.. keresd,
Ki van jelölve a helyed.

Csak ott leszel az, aminek Isten szánt,
Másként céltalan lesz az életed,
S a sors ekéje bármily mélyen szánt,
Mag leszel, mely köre esett.
Elkallódott levél leszel,
Mely a címzetthez nem jut el.
Gyógyszer, mely kárba veszett,
Mit sohasem kap meg a beteg.
Rúd leszel, de zászlótlan,
Kalász leszel, de magtalan.
Cserép, melyben nem virít virág,
S nem veszi hasznát
Sem az ég, sem a világ.

Forrás: www.keresztenydalok.hu